

også derfor, at dele af fagbevægelsen er ved at få kolde fødder. Det kan jeg godt forstå. Oprøret breder sig i fagbevægelsen blandt medlemmerne. Det er forståeligt. Man forstår i hvert fald de borgerlige partiers begejstring. Nu bliver de fri for at kræve de stramninger for de arbejdsløse, som de ellers ville have krævet. LO har gjort arbejdet for dem.

Men det fritager altså ikke hverken regeringen eller Socialdemokratiet for et ansvar, og vi forstår fuldt den vrede, der rejser sig blandt de menige medlemmer i fagbevægelsen. For at sige det rent ud: Stramningerne er asociale, og de afhjælper ikke de problemer, der er på arbejdsmarkedet.

Udgangspunktet for regeringen er, at der er mangel på arbejdskraft. Det er både rigtigt og forkert. Det er forkert, fordi der faktisk stadig væk er ca. 180.000 arbejdsløse og endnu flere uden for arbejdsmarkedet på andre ordninger. Men det er også rigtigt, fordi det i forhold til visse job, som kræver særlige kvalifikationer, er svært at finde folk. Men man skaber da ikke bedre forudsætninger for at få besat de her job ved at forkorte dagpengeperioden og smide de 50-54-årige på bistandshjælp.

Statsministeren var i tirsdags meget optaget, sympatisk, af at bekæmpe den sociale udstødning, men denne arbejdsmarkedsreform skaber yderligere udstødning. Jamen der er jo positive ting i reformen, hævdes det, f.eks. den tidligere aktivering, og hvis den virker, så er det jo lige gyldigt, hvis man forkorter dagpengeperioden. Hvis og hvis og hvis, min et eller andet.

Ja, hvis aktiveringen virkelig virker, er det lige gyldigt, men alle erfaringer viser jo, at det er vanskeligere end som så at få skabt de her job, at en ordentlig aktivering giver store muligheder. Og for at gentage, og det er blevet bekræftet tidligere i dag: Der ligger ingen reelle forpligtelser for arbejdsgiverne i det her. Der er ingen forpligtelser for arbejdsgiverne til at være med til at skabe de her job. Det er muligt, de gør det – jeg tror det ikke – men der er ingen forpligtelser til det. Og vi står med et enormt problem, hvis der nu sker en stigning igen i arbejdsløsheden.

Vi er fuldstændig enige i målsætningen om en tidlig indsats over for de arbejdsløse, men vi er helt uenige i den borgerlige tilgang, som ligger i det her, nemlig at de arbejdsløse skal i gang gennem flere pisk.

Der ligger i virkeligheden en grundlæggende forskel i menneskesyn. Skal et samfund møde

de svageste gennem mistillid, eller skal vi appellere til de positive sider, til den virkelyst, der er i alle mennesker, hvis de ellers får muligheden? Denne forskel i menneskesyn er fundamental.

Vi står på det sidstnævnte, de borgerlige på det førstnævnte. Hvor står Socialdemokratiet?

Flaskehalsproblemerne i vort samfund løses ikke ved at sende flere på bistandshjælp. De afhjælpes gennem en mere markant uddannelsesindsats. Nøglen til velfærdssamfundets fremtid ligger i de menneskelige ressourcer. Den ligger i, at vi uddanner os, at vi bliver dygtigere, at vi kan omstille os til fremtidens arbejdsmarked. Men her er statsministerens tale jo blottet for visioner.

Desværre tyder en del på, at Undervisningsministeriet er blevet overtaget af fantasiløse bogholdere fra Finansministeriet, at det er Finansministeriet, som i dag fører vores uddannelsespolitik. Men kan De Radikale virkelig leve med det? Kan Socialdemokratiet leve med, at regeringens udmelding om uddannelsesområdet primært handler om nedskæringer? Vi kan det ikke, og vi vil slå for, at der sker en bred oprioritering af hele uddannelsespolitikken.

Regeringen skærer i boligstøtten. Forslaget bliver solgt på en måde, så det kun er de aller rigeste, som skal rammes. Men alt er relativt, og hvis vi ser på pensionisterne, så er det altså kun få pensionister, der kan kaldes virkelig rige. Det ved vi, der taler med folk ude omkring. Der er kun få pensionister, der kan kaldes virkelig rige. De fleste pensionister har ikke mange penge at leve for. Og hvis man skal spare så mange penge, som der lægges op til her, kan vi ikke se det på anden måde, end at man også er nødt til at ramme andre end de virkelig rige pensionister, der har råd til at betale noget mere. Vi advarer meget imod denne besparelse.

Talen var lang, men den var også mangelfuld, og det var den ikke mindst på miljøområdet. På de bonede gulve fører Danmark sig jo frem med en meget høj cigarføring. Det er jo os, der presser på for at få forpligtende løsninger på de internationale klimaproblemer, men der er langt mellem de bonede gulve i Kyoto og så virkeligheden her i Danmark. Realiteten er jo på trods af al retorikken, at regeringen reelt har opgivet at leve op til CO₂-målsætningen. Der var imidlertid intet i åbningstalen om, hvordan vi måske alligevel kan vende skuden i den danske miljøindsats.